

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-46(5)/16/AnŁ

Warszawa, 9 września 2016 r.

DECYZJA DIH-1/79/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Tesco (Polska) Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie od decyzji nr 9/2016 Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Lublinie z dnia 4 lipca 2016 r. (nr akt: ŻG.8361.41.1.2016.IK9) w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej w wysokości 2 181,51 zł (słownie: dwa tysiące sto osiemdziesiąt jeden złotych 51/100), z tytułu wprowadzenia do obrotu sześciu partii artykułów rolno-spożywczych o łącznej wartości 928,30 zł nieodpowiadających jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej – **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej od 8 do 10 marca 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Lublinie, zwanego dalej „Lubelskim WIHP”, w supermarkecie „Tesco” w Kraśniku przy ul. Przechodniej 2, należącym do przedsiębiorcy Tesco (Polska) Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, zakwestionowano sposób oznakowania sześciu partii wyrobów cukierniczych oferowanych luzem o łącznej wartości 928,30 zł, tj.:

- 1) „Cukierków Kasztanków kakaowych z wafelkami”,
- 2) „Czekoladek nadziewanych Tiki-Taki czekolady z nadzieniem kokosowo-orzechowym”
- 3) „Czekoladek nadziewanych Malaga czekolady z nadzieniem śmietankowo-rodzynkowym”,
- 4) „Cukierków Michałków klasycznych z orzeszkami arachidowymi w czekoladzie”,
- 5) „Trufli w czekoladzie cukierków kakaowych o smaku rumowym z alkoholem w czekoladzie”,

- 6) „Jajek z czekolady mlecznej z nadzieniami o smakach: waniliowym, toffi, pomarańczowym, czekoladowym, wiśniowym i truskawkowym”,

z uwagi na niepodanie w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego produktu lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom wykazu składników, a dla jednego z tych wyrobów („Jajek z czekolady mlecznej z nadzieniami”) – dodatkowo niepodanie nazwy albo imienia i nazwiska producenta, co było niezgodne z wymaganiami określonymi w § 19 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania*”.

Lubelski WIIH ustalił, że w składzie ww. wyrobów znajdowały się m.in. substancje powodujące reakcje alergii lub nietolerancji pokarmowej, wymienione w załączniku II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 s. 18 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem nr 1169/2011*”, tj.:

- 1) „Cukierki Kasztanki kakaowe z wafelkami” zawierały: lecytynę z soi, mąkę pszenną, mleko w proszku odtłuszczone,
- 2) „Czekoladki nadziewane Tiki-Taki czekolada z nadzieniem kokosowo-orzechowym” zawierały: lecytynę z soi, orzeszki arachidowe, mleko w proszku odtłuszczone,
- 3) „Czekoladki nadziewane Malaga czekolada z nadzieniem śmietankowo-rodzynekowym” zawierały: lecytynę z soi, śmietankę kremową z mleka, mleko zagęszczone słodzone,
- 4) „Cukierki Michałki klasyczne z orzeszkami arachidowymi w czekoladzie” zawierały: orzeszki arachidowe, mleko w proszku pełne, lecytynę z soi, serwatkę w proszku z mleka,
- 5) „Trufle w czekoladzie cukierki kakaowe o smaku rumowym z alkoholem w czekoladzie” zawierały: lecytynę z soi, serwatkę w proszku z mleka, tłuszcz roślinny częściowo utwardzony sojowy, śmietankę kremową, mleko zagęszczone słodzone, orzeszki arachidowe, mleko w proszku pełne, nasiona sezamu, mąkę pszenną,
- 6) „Jajka z czekolady mlecznej z nadzieniami o smakach: waniliowym, toffi, pomarańczowym, czekoladowym, wiśniowym i truskawkowym” zawierały: olej sojowy częściowo utwardzony, mleko w proszku odtłuszczone, serwatkę w proszku, mąkę pszenną, koncentrat siodu jęczmiennego, lecytynę z soi.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 10 marca 2016 r. (nr akt kontroli: ŻG.8361.41.2016), w tym w jego załączniku nr 2 zawierającym zestawienie zakwestionowanych wyrobów czekoladowych i nr 3 zawierającym dokumentację fotograficzną.

W toku kontroli, kierownik sklepu złożył wyjaśnienie z 10 marca 2016 r., że stwierdzone przez Lubelskiego WIIH ww. nieprawidłowości powstały na skutek przeoczenia ze strony kierownika oraz personelu sklepu. Kierownik sklepu wyjaśnił, że ww. wyroby cukiernicze oferowano w dwóch miejscach. Ponadto wskazał on, że brakujące informacje zostały uzupełnione w drugim dniu kontroli. Kierownik sklepu poinformował, że w supermarkecie w Kraśniku pełni swoją funkcję od tygodnia i „dopiero zapoznaje się z panującymi w sklepie standardami oraz rutynami”.

Pismem z 18 kwietnia 2016 r., kontrolowany przedsiębiorca poinformował, że „niezwłocznie po powzięciu informacji o nieprawidłowościach usunięto je poprzez dodanie niezbędnych informacji w miejscu sprzedaży cukierków dostępnych dla konsumentów”.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 4 maja 2016 r., Lubelski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Tesco (Polska) Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, zwanego dalej również „stroną”, o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej sześciu ww. partii wyrobów cukierniczych o łącznej wartości 928,30 zł. Jednocześnie organ poinformował o przysługującym stronie prawie do brania czynnego udziału w każdym stadium postępowania.

Do akt sprawy włączona została informacja o wysokości obrotów i przychodów strony, tj. roczne zeznanie podatkowe CIT-8 za okres od 1 marca 2015 r. do 29 lutego 2016 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr 9/2016 z dnia 4 lipca 2016 r. (doręczoną stronie 7 lipca 2016 r.), Lubelski WIIH wymierzył stronie, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 2 181,51 zł (słownie: dwa tysiące sto osiemdziesiąt jeden złotych 51/100) z tytułu wprowadzenia do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej przedmiotowych produktów.

Pismem z 20 lipca 2016 r., uzupełnionym pod względem formalnym w piśmie z 12 sierpnia 2016 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o obniżenie wysokości wymierzonej kary pieniężnej.

W uzasadnieniu odwołania strona podniosła, że standardem sprzedaży przedmiotowych wyrobów czekoladowych w ekspozytorach w sklepach sieci Tesco jest udostępnienie konsumentom wykazu składników i substancji powodujących alergię oraz informacji dotyczących nazwy lub imienia i nazwiska producenta, natomiast brak ww. informacji w skontrolowanym przez Lubelskiego WIIH supermarkecie był wynikiem błędu ludzkiego. Strona wskazała, iż podczas kontroli personel sklepu uzupełnił w miejscu sprzedaży oznakowanie kwestionowanych produktów, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Następnie strona odwołująca się podniosła, że brak informacji dotyczących składu oraz producenta wyrobów czekoladowych może mieć wpływ na dokonywany wybór przez konsumenta, jednak w większości przypadków nie będzie on kryterium decydującym. Z uwagi na powyższe strona wniosła o uznanie stopnia szkodliwości czynu za niski i obniżenie wysokości kary pieniężnej.

Pismem z 23 sierpnia 2016 r., Prezes UOKiK poinformował stronę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, w świetle art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem nr 178/2002*”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. W myśl art. 17 ust. 2 tego rozporządzenia, państwa członkowskie wprowadzają w życie prawo żywnościowe oraz monitorują i kontrolują przestrzeganie przez podmioty działające na rynku spożywczym i pasz odpowiednich wymogów prawa żywnościowego na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji. W tym celu Państwa Członkowskie zachowują system oficjalnych kontroli i innych działań stosownych do okoliczności, z uwzględnieniem informowania opinii publicznej o bezpieczeństwie i ryzyku związanym z żywnością i paszami, nadzorem nad bezpieczeństwem żywności i pasz oraz innych działaniach monitorujących, obejmujących wszystkie etapy produkcji, przetwarzania i dystrybucji. Państwa Członkowskie ustanawiają również zasady dotyczące środków i kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego i paszowego. Ustanowione środki i kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Przepis zawarty w art. 6 rozporządzenia nr 1169/2011 określa wymóg podstawowy, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Jak wynika z art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1169/2011, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych, a bez uszczerbku dla tego przepisu, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione (art. 8 ust. 5 tamże).

W myśl przepisu art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002, prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną żywnością.

W myśl art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1169/2011, podawanie informacji na temat żywności służy wysokiemu poziomowi ochrony zdrowia i interesów konsumentów przez zapewnienie konsumentom finalnym podstaw do dokonywania świadomych wyborów oraz bezpiecznego stosowania żywności, ze szczególnym uwzględnieniem uwarunkowań zdrowotnych, ekonomicznych, środowiskowych, społecznych i etycznych.

Stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Pojęcie jakości handlowej zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 5 tej ustawy jako cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizyko-chemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Zgodnie z § 19 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znakowania, dla środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się m.in.:

- nazwę albo imię i nazwisko producenta (pkt 2);
- wykaz składników (...), z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 rozporządzenia nr 1169/2011, dotyczących substancji lub produktów powodujących alergię lub reakcje nietolerancji wymienionych w załączniku II do rozporządzenia nr 1169/2011 (wśród tych substancji wymieniono m.in.: zboża zawierające gluten, tj. pszenicę, żyto, jęczmień, owies lub ich odmiany hybrydowe, a także produkty pochodne, jaja, orzeszki arachidowe i produkty pochodne, soję i produkty pochodne, mleko i produkty pochodne, nasiona sezamu) (pkt 3).

Zgodnie z § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, ww. informacje podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu.

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na mocy art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych oraz wielkość jego obrotów i przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie, w wyniku kontroli przeprowadzonej w supermarkecie należącym do strony, Lubelski WIIH zakwestionował sposób oznakowania sześciu ww. partii wyrobów cukierniczych oferowanych luzem, o łącznej wartości 928,30 zł, z uwagi na niepodanie w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego produktu lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom wykazu składników, w tym składników alergicznych, a dla jednego z tych wyrobów – dodatkowo nazwy albo imienia i nazwiska producenta, co było niezgodne z wymaganiami określonymi w § 19 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania. Biorąc powyższe pod uwagę, organ pierwszej instancji uznał, że wprowadzone do obrotu przedmiotowe produkty były artykułami rolno-spożywczymi nieodpowiadającymi pod względem oznakowania jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej – co wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej oraz skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 2 181,51 zł.

W odwołaniu od wydanej decyzji strona wniosła o obniżenie ww. kary pieniężnej z uwagi na niski, zdaniem strony, stopień szkodliwości czynu.

W pierwszej kolejności strona podniosła, że w sklepach sieci Tesco standardem jest udostępnienie konsumentom wykazu składników i substancji powodujących alergię oraz informacji dotyczących nazwy lub imienia i nazwiska producenta, a stwierdzona przez Lubelskiego WIIH nieprawidłowość – niezgodność z tymi standardami – była wynikiem błędu ludzkiego. Prezes UOKiK stwierdził jednak, że obowiązek podania konsumentom informacji dotyczących składu i producenta środków spożywczych wynika wprost z ww. przepisów prawa, zatem nie może być uznana za okoliczność łagodzącą deklaracja, że strona przestrzega tych przepisów. Do obowiązków strony należało również, podkreślone w odwołaniu, niezwłoczne usunięcie stwierdzonych przez Lubelskiego WIIH braków w oznakowaniu. Działania naprawcze strony nie zmieniają faktu, iż wprowadziła ona do obrotu nieprawidłowo oznakowane przedmiotowe produkty, ani też nie stanowią przesłanki wyłączającej jej odpowiedzialność z tego tytułu.

Ponadto wyjaśnienia strony, iż stwierdzona w niniejszej sprawie niezgodność powstała w wyniku błędu ludzkiego, nie zmieniają faktu, że konsumenci skontrolowanej w niniejszej sprawie placówki handlowej nie otrzymali podstawowych i istotnych – w ocenie Prezesa UOKiK – informacji o oferowanych im wyrobach czekoladowych.

Celem prawa żywnościowego wynikającym z cytowanych wyżej przepisów art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002 oraz art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1169/2011, jest zapewnienie konsumentom informacji, które pozwolą na dokonywanie świadomych wyborów oraz bezpieczne stosowanie żywności. Należy zauważyć, że w § 19 rozporządzenia w sprawie znakowania ustawodawca określił, jaki zakres informacji powinien być udostępniany konsumentom w miejscu sprzedaży środków spożywczych luzem, takich jak zakwestionowane w niniejszej sprawie wyroby. Do udostępnianych obowiązkowo informacji należy wykaz składników wraz z informacją o alergenach oraz dane producenta, w związku z tym nie ma znaczenia opinia strony, iż informacje te nie stanowią kryterium decydującego dla konsumentów.

Podsumowując dotychczasowe rozważania Prezes UOKiK stwierdził, że okoliczności przywołane w odwołaniu w celu wykazania niskiego stopnia szkodliwości czynu, nie zasługiwały na uwzględnienie.

Organ drugiej instancji podtrzymał i w całości podziela ocenę wszystkich przesłanek wymierzenia kary pieniężnej, której dokonał Lubelski WIIH zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej. W ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia wymagań prawa żywnościowego w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, a opisane powyżej ustalenia kontroli oraz przesłanki, jakimi należało się kierować przy ustalaniu wysokości tej kary, stanowiły podstawę do wymierzenia jej kary pieniężnej w wysokości 2 181,51 zł. Należy podkreślić, że kara ta mieści się w granicach przewidzianych ustawowo, tj. od 500 zł do 4 641,50 zł (5 x 928,30 zł) i stanowi ponad dwukrotną wartość zakwestionowanych produktów, rozumianą jako korzyść majątkową (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 maja 2012 r. sygn. akt II GSK 684/11).

Zdaniem Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara będzie właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie produkty odpowiadające jakości handlowej, a także spełni ona swoją funkcję prewencyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, stosownie do wymagań określonych w art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 178/2002, w świetle których, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. W szczególności należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie kara pieniężna nie mogła być zbliżona do kwoty minimalnej, jaką przewiduje art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, tj. 500 zł, ani do kwoty stanowiącej równowartość korzyści majątkowej, która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu ww. wyrobów czekoladowych o wartości 928,30 zł, ponieważ z uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, że strona postępowania po raz trzeci w okresie 24 miesięcy poprzedzających wydanie tej decyzji naruszyła wymagania prawa żywnościowego (por. str. 8 zaskarżonej decyzji).

W świetle powyższego, zawarty w odwołaniu wniosek strony o obniżenie wymierzonej jej kary pieniężnej, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa dotyczących wymierzania kar pieniężnych na gruncie ustawy o jakości handlowej.

Stosownie do art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Lublinie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna.

Kara pieniężna staje się zaległością w sytuacji, gdy nie zostanie uiszczona w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718 z późn. zm.), od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613 z późn. zm.).

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
DYREKTOR
Departamentu Inspekcji Handlowej

Anna Janiszewska